

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ความรู้้อะไรจะพิสดารยิ่งกว่าจิตตภาวนา

(ลูกได้ไปเดินจงกรมที่ริมห้วยน้ำใหญ่ในสวนของลูกเอง ใช้คำภาวนาพุทโธ วันแรกขณะเดินจงกรมภาวนาพุทโธ เสียงพุทโธตั้งก้องอยู่บนศีรษะ ลูกกำหนดลงที่จิตก็ไม่ลง จึงเปลี่ยนมากำหนดที่เท้าขณะก้าวขาเดินจงกรม จิตก็ไม่ลงอีก จึงกำหนดพุทโธถี่ๆ ขึ้น เสียงพุทโธก็ตั้งก้องกระพือไปทั้งตัว ลูกก็ยังฝืนเดินต่อไปได้อีก ๒ ชั่วโมง เสียงนั้นก็ยิ่งดังเหมือนเดิม ลูกก็เลยเลิกเดิน พอช่วงบ่ายลูกไปเดินอีก ปรากฏว่าไม่มีอะไร จิตใจนิ่งโปร่งสบายดี

วันรุ่งขึ้นลูกไปเดินแต่เช้าถึงเย็นก็รู้สึกจิตใจนิ่งสบายเหมือนเดิม พอตกค่ำลูกภาวนาแล้วมีอาการปวดเนื้อปวดตัวมากนั่งไม่ได้ ลูกไปเดินจงกรมก็เดินไม่ไหว รู้สึกปวดเหมือนถูกบีบให้ตัวลูกหดแน่นเข้าเหมือนใจจะขาด ลูกจึงน้อมจิตระลึกถึงหลวงตาว่า หลวงตาช่วยลูกด้วยลูกจะตายแล้ว พอลูกอธิษฐานถึงหลวงตาจบลง ลูกก็ได้ยินเสียงหลวงตาพูดว่า เราปฏิบัติสู้ตายมาแล้วอย่างสุดๆ ปฏิบัติเหาะๆ แหะๆ ได้เทรอ พอเสียงหลวงตาเงียบไปลูกก็ได้สติและมีกำลังใจว่าหลวงตามาโปรดลูกแล้ว ลูกเลยภาวนาต่อบริกรรมว่าตายให้มันตาย

ประมาณ ๒ ชั่วโมงปรากฏว่าเห็นร่างเป็นโครงกระดูก แล้วกระดูกก็หลุดออกทีละข้อลงไปกองกับพื้น ลูกพิจารณาว่าอันนี้ขาอันนี้แขน พิจารณามาถึงกะโหลกศีรษะ ปรากฏภาพตัวเองยืนอยู่ มีสัตว์ลักษณะคล้ายงู คือหัวเหมือนงู ตัวเป็นสีเหลืองๆ สีส้มสีแดง หลังเป็นครีบบๆ ตัวใหญ่ยาวมีหาง มีขา ๔ ขา เอา ๒ ขาหน้าเกาะที่บ่าซ้ายด้านหน้าของลูก ๒ ขาหลังยืนที่พื้น ลูกคิดว่าคงเป็นสัตว์นี้แน่ที่ทำให้ลูกปวดตัว ลูกอุทิศบุญกุศลจากการภาวนาให้เขาทันที แล้วสัตว์นั้นก็เล็กลงๆ แล้วจิตลูกก็ถอนออกมา ลูกมีความรู้สึกที่สัตว์นั้นยังเกาะอยู่และยังมีอาการปวดบ่าปวดหัวไหล่ ลูกขอความเมตตาจากหลวงตาช่วยชี้ทางให้ลูกด้วยว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป)

มันมีลักษณะต่างๆ เป็นเรื่องธรรมทั้งนั้นที่ท่านแสดงออกจากใจ ไม่มีสิ่งใดจะเป็นภาชนะที่เหมาะสมอย่างยิ่งได้ยิ่งกว่าใจ ภาชนะรับธรรม เพราะฉะนั้นการแสดงออกทุกอย่างจึงออกจากใจ ใจเป็นภาชนะที่เหมาะสมมากกับธรรมทั้งหลาย มีใจเท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไรเป็นภาชนะรับ พอภาวนาเท่านั้นเรียกว่าเปิดปากแล้ว เริ่มภาวนาก็เริ่มเปิดปาก ธรรมทั้งหลายก็จะแสดงการไหลเข้าไหลออกอยู่ภายในมีแปลกๆ ต่างๆ กัน ให้พากันจำเอาไว้

การภาวนานี้พิสดารมากที่สุดเดียว พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็เพราะภาวนา สภาว
ทั้งหลายตรัสรู้ธรรมก็เพราะภาวนา เรื่องภาวนาเป็นสำคัญมาก แสดงออกต่างๆ นานา
ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นอาการของธรรมที่ออกจากใจ ใจเป็นภาชนะของธรรม พอเริ่มภาวนา
ก็เริ่มเปิดปาก ที่นี้ธรรมจะแสดง แล้วอะไรเราก็ลืมๆ ให้ทำอะไรอีก (เขาเห็นเป็นสัตว์
๔ ขามาเกาะที่บ่าที่ไหล่ แล้วรู้สึกปวดบ่าปวดไหล่ยังไม่หาย จึงขอความเมตตาว่าเป็น
เพราะอะไร) อ้อ คนกองอยู่โรงพยาบาลเขาไม่เห็นภาวนา ไปกองอยู่นั้น มีโรคความ
ทุกข์ชนิดต่างๆ กองเต็มอยู่โรงพยาบาล นี่เราภาวนาเป็นเพียงเท่านั้นจะเป็นไรไป ไม่ต้อง
กลัว จะเป็นอะไรก็เป็น

เราภาวนาก็คือตั้งต้นเหตุนั่นเอง เหตุจะแสดงขึ้นทางด้านอรรถธรรม ถ้าไม่
ภาวนาก็ไม่มี เพราะใจกับธรรมเท่านั้นที่เข้ากันได้สนิท นอกนั้นไม่มีอะไรเข้ากันได้ ลอง
ดูซินะ ภาวนาเข้าไปๆ จนกระทั่งถึงขั้นที่เคยพูดแล้ว เราเคยคิดเคยอ่านเมื่อไร คำที่เคย
พูดมาแล้วว่า โอ้โฮ ลงถึงขนาดนี้แล้วเราจะสอนโลกได้อย่างไร ใครจะไปรู้ได้เห็นได้อย่างนี้
พูดออกไปอย่างน้อยเขาก็จะว่าเราบ้า มากกว่านั้นก็แล้วแต่จะเป็นไป มีแต่ความเสียหาย
แก่ผู้พูดทั้งนั้นๆ ที่จะประโยชน์นี้แทบไม่มี นั้น แล้วพูดไปหาอะไร ความรู้อันนี้มัน
เหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้วที่โลกจะรู้ได้เห็นได้ มันคิดในขณะนั้นนะ ทั้งๆ ที่มนุษย์มาเรา
นี้รู้ได้ พระพุทธเจ้าก็มนุษย์ท่านก็รู้ได้ ท่านเป็นมาก่อนพวกเราแล้ว เรามาเป็นที่หลัง
ท่าน เรายังว่ามนุษย์มาทั้งหลายไม่มีใครจะรู้ได้ คือเหมือนว่ามันเลยเสียทุกอย่าง

ครั้งเวลาย้อนเข้ามา เราว่าโลกทั้งหลายจะรู้ไม่ได้ แล้วเราเป็นเทวดามาจากไหน
นั้นธรรมะนะ ธรรมะย้อน คือเป็นในใจ เราเป็นเทวดามาจากไหนทำไมเรารู้ได้ รู้ได้
เพราะเหตุใด นั่น เหตุใดก็สายทางคือการบำเพ็ญมาโดยลำดับๆ เริ่มตั้งแต่ทาน ศีล
ภาวนามาเรื่อยๆ ภาวนาเป็นทานบใหญ่ที่จะรวมกุศลมหากุศลทั้งหลายเข้าสู่ทานบใหญ่
จากนั้นก็รวมตัวแล้วพุ่งถึงนิพพาน

นี่ละภาวนาเวลามันเป็นขึ้นมาแล้วจะว่าประมาทโลกหรือ มันก็ไม่มีเจตนาอะไร คือ
เหมือนว่ามันเหนือเสียทุกอย่างเลย ใครจะไปรู้ได้ลงถึงขนาดนี้แล้ว ไปพูดบ้างๆ เขาก็จะ
หาว่าบ้า ไปอย่างนั้นนะ เจ้าของเป็นบ้าไม่ว่า เขาก็มนุษย์เหมือนกันไปดูถูกเขาทำไม นั้น
ละบทเวลาพระธรรมท่านย้อนเข้ามา ว่าใครจะรู้เห็นไม่ได้ แล้วเราเป็นเทวดามาจากไหน
เราก็เป็นมนุษย์เหมือนกันทำไมรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด อ้อ นั้นยอมรับ เพราะสายทางมี
การบำเพ็ญมี บำเพ็ญโดยลำดับลำดับ เข้ามาถึงด้านภาวนามารู้อย่างนี้ และพ้นไปได้จาก
จิตตภาวนา เพราะกุศลทั้งหลายรวมตัวเข้าไป พุ่งให้พ้นจากทุกข์ได้ อ้อ รู้ได้ นั้นลงใจ

ที่แรกเหมือนว่าจะพูดอะไรไม่ได้เลย เหมือนว่าใครก็สุดวิสัยในโลกนี้ ประหนึ่ง
ว่ารู้ได้แต่เราคนเดียว มันหากเป็นของมันเองไม่มีเจตนา เหมือนว่าจะอะไรๆ ก็ไม่เหมือน

เลย มันเหนือเสียทุกสิ่งทุกอย่าง จะไปพูดให้ใครฟังเขาจะรู้ได้ยังไง นั่นมันเป็น ที่ว่าท้อใจ ๆ นี่มันวิ่งถึงพระพุทธเจ้าที่ทรงท้อพระทัย จนท้าวมหาพรหมมาทูลอาราธนา ท้าวมหาพรหมมาอาราธนาไม่ได้หมายถึงพระพุทธเจ้าโง่งนะ นี่พูดตามเหตุการณ์เฉย ๆ ว่า ทรงท้อพระทัย พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลก ที่เราคาดคิดว่า ทำความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ก็นึกว่าจะไปธรรมดา ๆ เวลาเป็นพระพุทธเจ้าเต็มองค์แล้วมันเข้ากันไม่ได้เลย ประหนึ่งว่าเข้ากันไม่ได้กับโลก ทรงท้อพระทัย แล้วทรงทำความชวนชวายน้อย ถึงขนาดท้าวมหาพรหมมาอาราธนา

พระองค์เลิศเลอยิ่งกว่าท้าวมหาพรหมจะว่าไป ทำไมพระองค์จะไม่ทราบ แต่พูดตามเหตุการณ์ในระยะนั้นต่างหาก นั่นละเวลามันรู้ขึ้นมา ที่นี้เวลามันเป็นก็เหมือนกัน มันไม่ต้องคิดต้องอ่านละ คืออันนี้มันประกาศเองเทียว จำขึ้นมา นี่ โถ ขนาดนี้แล้วใครจะไปรู้ได้เห็นได้ ไปพูดให้ใครฟังเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมด อ้อ อยู่ไปกินไปพอถึงวันก็ไปเสียเท่านั้นแหละ แน่ะ มันทอดอาลัยแล้วนะ นั่น คือธรรมชาตินี้เหมือนว่าไม่มีใครจะรู้ได้เห็นได้เลย แต่เวลาพระธรรมท่านกระตักเอาแรง ๆ พอว่าใครจะรู้ได้เห็นได้ แล้วเราเป็นเทวดามาจากไหนทำไมรู้ได้ นั่น มันก็ย้อนไปถึงสายทางมา รู้ได้ด้วยกัน

จิตไม่มีเพศ จิตเป็นธรรมชาติสามารถที่จะรับได้ทั้งบุญทั้งบาปเหมือนกันหมด เมื่อถึงขั้นที่จะควรรับได้ อรหัตตอรหัตต์ไม่มีหญิงมีชาย เข้าถึงได้ด้วยกันเมื่อถึงขั้นแล้วมันเป็นได้นะเวลามันเป็น เหมือนว่าไม่มีใครจะรู้ได้เลย สอนไปทำไม พูดที่ไหนเขาจะว่าบ้า ไปอย่างนั้นนะ เขาไม่รู้เหมือนอย่างนี้ คือสวัสดียของโลกที่จะรู้ได้ นั่น แต่สายทางที่จะมารู้ได้มันมี เวลากระตักเจ้าของปีนี้ รู้ได้เพราะเหตุใด ก็มีสายทางมา วาสนาบารมีที่สร้างมาทุกคน ๆ การทำบุญให้ทานมีแต่เครื่องพยุกันทั้งนั้น ส่งเสริม ๆ แล้วก็ลงทำนบใหญ่ ทำนบใหญ่คือจิตตภาวนา ลงจริง ๆ ลงจิตตภาวนา บุญทั้งหลายลงนั้นหมดเลย ฟุ้งที่เดียวก็ถึงนิพพาน นั่น อำนาจแห่งบุญทั้งหลายรวมตัว ๆ มาเข้าทำนบใหญ่คือจิตตภาวนา

เวลามันเป็นเข้าจริง ๆ แล้วก็อย่างพระยสกุลบุตรนั้นแหละ อยู่ที่ไหนวุ่นวายอยู่ที่ไหนขัดข้องไปหมดเลย วิ่งเข้าหาพระพุทธเจ้าพระองค์ทรงเดินจงกรมอยู่ มานี่สมานี่ ที่นี้ไม่วุ่นวายที่นี้ไม่ขัดข้อง เอา มาที่นี้สอนธรรมให้เลย จนเป็นพระอรหัตต์ นั่น เวลาถึงกาลมันแล้วเหมือนผลไม้ จะตัดลงมาบ่มไม่บ่มก็ตามมันจะหลุดจากขั้วตุ้มลงเลยเมื่อมันถึงเต็มที่แล้ว นี่ก็เหมือนกัน อย่างพระยสกุลบุตร สมบัติเงินทองข้าวของจนท่วมหัว พ่อกับแม่เอาสมบัติเงินทองมาอวดไม่มีความหมาย นั่นเห็นไหมละ ธรรมเลิศเลอยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้เป็นไหน ๆ ความหมายว่างั้น ที่นี้ขัดข้องทั้งหมด สิ่งเหล่านี้ขัดข้องทั้งหมดเป็นเครื่องขัดข้องทั้งหมด ที่จะออกเสียอย่างเดียวไม่ขัดข้อง นั่น ออกก็ออกไปหา

พระพุทธเจ้า เมื่อถึงกาลแล้วเป็นอย่างนั้น บมไม่บมก็ตามมันจะหลุดจากชั่วลงตุ้มเลย เวลาสร้างเข้าไปบารมีถึงขั้นเต็มแล้วมันเต็มได้อย่างนั้นละ ถึงขั้นเต็มแล้วอยู่ไม่ได้ๆ เลย ออกก็ได้สำเร็จพระอรหันต์

ที่นี้นักภาวนาเราก็เหมือนกัน เฉพาะรายบุคคลที่ถูกละทิ้งไปมาจนน้ำตาร่วงอยู่บน ภูเขาสูก็เลสไม่ได้ก็เคยเล่าให้ฟัง นี่เวลาอำนาจกระแสของกิเลสมันรุนแรง ตั้งสติไม่อยู่ ล้มผล็อยๆ จนน้ำตาร่วงบนภูเขา ถึงได้ผูกโกรธผูกแค้นกันตั้งที่เล่าให้ฟังนั้นละ การผูก โกรธผูกแค้นกับผู้ใดสัตว์ตัวใดเป็นบาปทั้งนั้นๆ แต่การผูกโกรธผูกแค้นกับกิเลสที่เป็น ภัยแก่ตัวเองนี่เป็นธรรม ผูกโกรธผูกแค้นนี้ก็ขัดกันเลย ถึงขนาดน้ำตาร่วง โถ มึงเอา กูขนาดนี้เชียวหรือ มันเป็นอยู่ภายในจิตนะไม่ได้พูดออกมา โถ มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียว เหรอ น้ำตาร่วงกิเลสพืดเอา เอาละยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง นั้น โกรธละนะแค้นแล้วนั้น จะให้กูถอยกูไม่ถอย ยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง นั้น ผูกโกรธผูกแค้น มุมานะละที่นี้ เอออัน นี้โกรธแค้นให้กิเลสในใจเจ้าของเป็นธรรม จากนั้นมาก็ขัดใหญ่ๆ สุดท้ายก็ฟาดกิเลส ขาดสะบันลงไปเลย นั้นเห็นไหมละ

นี่ละความผูกโกรธผูกแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นภัยแก่ตัวเองนี่เป็นธรรม เป็นเครื่องมุ มานะให้ถอยไม่ได้ เวลาเราภาวนาไปถึงขั้นมันเป็นมันถอยไม่ได้เหมือนกันนะ เวลา ล้มลุกคลุกคลานถึงน้ำตาร่วงบนภูเขาก็เป็นแล้ว เรียกว่าไม่เป็นทำสูก็เลสไม่ได้เลย พอ เวลาบำเพ็ญเข้าๆ ธรรมะแก่กล้าสามารถเข้าไปนี้ฟุ้งๆ ถอยไม่ได้ นั้นเอาละนะที่นี้ คำ ว่าถอยไม่มีเลย คอขาดไปเลยเพื่อนิพพานอย่างเดียวๆ นั้นมันฟุ้งๆ นี่ละความเพียรไม่มี วันไม่มีคืน ถึงขั้นมันเป็นเป็น

ตั้งที่พระโสณะท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เราอ่านในตำราภิธรรมดา จะเชื่อ หรือไม่เชื่อก็ธรรมดา แต่เวลามาเป็นในเรายอมรับเลย ลงได้ลงทางจงกรมแล้วนั้นจ้าว ขาไม่ออกถึงจะออกจากทางจงกรม มันลึมนื้อลึมตัวหมดนะ เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอะไร ไม่สนใจทั้งนั้น ภายในนี้มันหมุนกันอยู่นี้ กิเลสกับธรรมพืดกันนี้ นี่ถึงขั้นสติปัญญา มี กำลังกับกิเลสแล้วยังงิมันก็ไม่ถอยละ ฟุ้งๆ นอนอยู่มันก็ไม่นอน เรานอนจะให้หลับ อย่างนี้ทางนี้มันเอาอยู่นี้ ขึ้นมานั่งก็นั่งพืด เดินก็เดินพืด สุดท้ายแจ้งๆ นี่เวลากำลังของ ธรรมมีมากเป็นอย่างนั้น ให้ถอยไม่มีมีแต่ฟุ้งๆ เลย

นี่ละที่ว่าท่านเดินจงกรม เพราะเวลาไหนก็เดิน กลางค้ำกลางคืนกลางวิากลางวัน ก็เดินได้ทั้งนั้นนี่นะ เอาจนกระทั่งจ้าวขาไม่ออกถึงจะออกจากทางจงกรม วันนี้ก็เดินวัน หนาก็เดินทำไมจะไม่ฝ่าเท้าแตกละ มันก็ต้องแตกละซิ นี่เชื่อกันที่เรอ แต่ก่อนก็อ่านใน ตำรามี ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียร ความเพียรกล้าจนฝ่าเท้าแตก เราก็อ่าน ไป เชื่อหรือไม่เชื่อก็ธรรมดาๆ พอถึงขั้นนี้แล้วเชื่อ ลงได้ลงทางจงกรมแล้วจนจ้าวขาไม่

ออกมันถึงจะออกจากทางจกรม คือทางข้างในมันไม่ถอย ไม่มีอะไรสนใจยิ่งกว่าฟัดกิเลสอยู่ภายในใจ ๆ นี่ วันนี่ก็เดินวันไหนก็เดินแล้วมันจะไม่แตกได้ยังไงฝ่าเท้า บางครั้งเราก็เคยพูดให้หมูเพื่อนฟัง เวลามันจะตายก้าวขาไม่ออกแล้วมานั่งนี้ ฝ่าเท้านี้เหมือนไฟลนนะ ออกร้อนหมดเลยฝ่าเท้า

เอ๊ะ ทำไมฝ่าเท้าเรามันแตกเหวอ เอามาดู เอ๊ะ มันก็ไม่เห็นแตก ดูฝ่าเท้าก็ไม่เห็นแตก พอเอามือไปลูบอย่างนี้มันเสียว เสียวเจ็บ คือมันบางเข้าไปมันจะถึงเนื้อ พอถึงเนื้อแล้วนั้นนะเรียกว่าฝ่าเท้าแตก มันไม่ได้แตกอย่างนี้นะ มันกัดเข้าไป ๆ เข้าไปจนถึงเนื้อ เรียกว่าฝ่าเท้าแตก อันนี้เราก็ได้ดู ดูจริง ๆ ไม่ได้พูดเล่น มันออกร้อนเหมือนไฟลนเที่ยว โถ ทำไมเป็นอย่างนั้น หรือฝ่าเท้าแตก มาดูมันก็ไม่แตก เอามือไปลูบนี้ โอ้เสียว ทั้งเสียวทั้งเจ็บ ถ้าจากนี้แล้วจะทะลุถึงเนื้อ พอทะลุถึงเนื้อแล้วเรียกว่าฝ่าเท้าแตก มันไม่ได้แตกอย่างนี้นะ อันนี้มันทะลุเข้าไปถึงเนื้อเท่านั้นเอง

นี่เราก็จนจะถึงขั้นนั้น จนได้มาลูบคลำดูฝ่าเท้าเจ้าของ มันไม่แตก มาลูบอย่างนี้ มันเสียว ทั้งเสียวทั้งเจ็บ กำลังจะถึงเนื้อแล้วนั้น แต่พอตีกิเลส พูดให้มันตรงศัพท์เลยว่ากิเลสแตกเสียก่อน ถ้ากิเลสไม่แตกฝ่าเท้าจะแตกแน่นอน คือมันไม่ถอยนี้ มันไม่ถอยกันนะ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วรบกับอะไรละ แน่ะ มันก็หยุดเอง เป็นอย่างนี้นะ ฝ่าเท้าก็ไม่แตก กิเลสแตกเสียก่อน นั้นถึงขั้นมันไม่ถอยเป็นอย่างนั้นละ อำนาจของธรรมเมื่อกำลังแล้วถอยไม่ได้เลย ฟุ้ง ๆ ๆ ตลอด เวลาอำนาจของกิเลสมีนี่ก็มีแต่หมอนแตก ฝ่าเท้าแตกอย่าไปฝันเลย มีแต่หมอนแตกเสื่อขาด มองไปที่ไหนเห็นแต่กัมมอยู่ กัมมอะไร เย็บเสื่อเย็บหมอน หมอนแตกหมอนขาดเสื่อขาดนอนทับตลอดเวลา เห็นแต่อย่างนั้นนะ ที่ว่าฝ่าเท้าแตกไม่เห็นมี

ถึงขั้นกิเลสมีกำลังมากก็มีอยู่ด้วยกันทุกคน มันชี้เกี่ยวข้องชี้คร้านการประกอบความพากเพียร ไม่อยากเล่นไม่อยากเอาไหน แต่พอถึงขั้นที่มีกำลังวังชาแล้วที่นี้ความชี้เกี่ยวข้องชี้คร้านไม่มี ได้รั้งเอาไว้ ๆ ไม่งั้นมันจะตายจริง ๆ ลงเดินจกรมแล้วก็เอาจนก้าวขาไม่ออก นั่งที่ชั่วโมงไม่สนใจมันพัดกันอยู่ภายใน นี่ละการประกอบความเพียร ความรู้ ความเห็นนี้เอามาพูดไม่ได้นะ ความรู้ความเห็นในใจนี้พิสดารมากทีเดียว เอามาพูดนี้พรรณนาไม่จบ มันหากรู้มันรู้นี้ ไม่มีอะไรที่จะกว้างขวางยิ่งกว่าความรู้ ความรู้จากจิตตภาวนา

ความรู้ธรรมดาเราคิดไปไหนมันก็รู้ไปหมดนั้นละ แต่มันรู้ไม่ละเอียดลอรูแบบแปลกประหลาดอัศจรรย์เหมือนใจรู้จากจิตตภาวนา อันนี้รู้แปลกประหลาดมาก ดังที่ท่านว่าไปเห็นเปรตเห็นผีเห็นยักษ์เห็นมาร ไม่รู้ไม่เห็นยังไงมันวิสัยที่จะรู้มันต้องรู้ วิสัยที่ต้องเห็นเห็นปิดไม่อยู่ นี่ละที่ท่านเอามาเล่าให้ฟัง บรรดาพระสาวกทั้งหลายมาเล่าทูล

ถวายพระพุทธเจ้า ว่าไปอยู่ที่นั่นเห็นพวกเปรตพวกผีพวกอะไรต่ออะไร ท่านเห็นอย่าง
 นั้นเอง แต่พระองค์ทรงทราบไว้หมด ทรงรู้ทรงเห็นหมดแล้ว พอพูดนี้ เอ้อ นี่เราเห็น
 ตั้งแต่สมัยนั้น ๆ เป็นระยะ ๆ มา อย่างนั้นละการภาวนา ความรู้อะไรจะพิสดารยิ่งกว่า
 จิตตภาวนา

แต่คำว่าภาวนาก็ภาวนาเพื่อธรรมบำเพ็ญเป็นธรรม ธรรมไม่ผาดโผนโจนทะยาน
 รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น ถ้าไม่ใช่พวกเดียวกันไม่พูดเฉยเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ แต่
 เป็นพวกเดียวกันใส่กันปีละนี้ ๒-๓ ชั่วโมงไม่ลุก มันเพลินธรรมะด้วยกัน ทางนั้นก็รู้
 แบบนั้น ๆ ทางนี้ก็รู้แบบนี้ ๆ เพราะบำเพ็ญด้วยกัน ต่างคนต่างได้รายได้มายังไงก็มาแล้ว
 สู้กันฟัง เหมือนเราไปหาผลประโยชน์นั้นแหละ แล้วผลประโยชน์สู้กันฟังก็เพลิน
 เหมือนกัน อันนี้ทางด้านจิตตภาวนา แล้วผลของจิตตภาวนาให้ฟังนี่น่าฟัง องค์นั้นเป็น
 อย่างนั้น ๆ รู้อย่างนั้นเห็นอย่างนั้น ๆ ๆ มันเพลิน มันรู้ทั้งภายนอกภายใน รู้ทั้งกิเลส ที่
 จะฆ่ากิเลสก็รู้ รู้ภายนอกพวกเปรตพวกผีอะไรทุกอย่างอยู่รอบจิต จิตเป็นวิสัยที่จะรู้มัน
 รู้ไปหมดนั้นละ ท่านไม่พูดถ้อยอย่างนั้นแล้ว ถ้าเป็นพวกเดียวกันรู้เห็นด้วยกันท่านก็คุย
 กันสนุกเป็นบางกาลนะ

จิตตภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย กว้างขวางมากทีเดียว ความรู้จากจิตตภาวนาเป็น
 ความรู้ที่กว้างขวางพิสดารละเอียดลออมากที่สุด ความรู้อันนี้ละเหมือนกันอยู่ในหัวใจ
 ของเราทุกคน ที่ว่าความรู้อันนี้ แต่มันมีกิเลสปิดอยู่ในภายในไม่รู้ แต่เวลาธรรมออก
 เปิดออก ๆ ค่อยกว้างขวางออก ๆ กระจ่างออก ๆ ก็จำไปหมด นั้น กิเลสออกแล้วจำเลย
 ธรรม เอาละพูดเท่านั้นละวันนี้

(กราบเรียน วันนี้เวลาประมาณบ่าย ๒ โมง คณะทหารบกในเขตจังหวัด
 อุดรธานี จำนวนประมาณ ๘๐๐ นาย จะมากกราบหลวงตา เพื่อขอพรเป็นสิริมงคล เขา
 จะไปเปลี่ยนกำลังที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ครับ บ่าย ๒ โมงวันนี้ครับ)

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ